

samrådsspørgsmål og kan få oplysning om udvalgenes protokolleringer, når han ønsker det.

Det følger af lovforslagets § 7, stk. 1, at Folketinget ikke er omfattet af ombudsmandens indseende. De problemer, der også i fremtiden måtte opstå vedrørende grænsedragningen mellem Folketingets kontrol med forvaltningen og ombudsmandens indseende med samme, er ikke søgt løst i lovteksten.

Ovenstående tager sigte på ombudsmandens forhold til Folketinget i betydningen folketingsmedlemmer og organer sammensat af folketingsmedlemmer. Også Folketingets administration er imidlertid uden for ombudsmandens kompetenceområde.

Dette har ikke hidtil været noget problem. Oprindeligt havde Folketingets administration kun den opgave at betjene Folketinget. Ved Rigsrevisionens overførelse til Folketinget er der imidlertid sket en vis ændring heri. Overførelsen har ført til, at Rigsrevisionen, der hidtil har været omfattet af ombudsmandens indseende, nu er udenfor. Overførelsen har ligeledes medført, at forvaltningsloven og offentlighedsloven ikke længere gælder for Rigsrevisionen, men ved Folketingets bekendtgørelse nr. 447 af 6. maj 1992 er der indført særlige regler om Rigsrevisionens forhold til offentligheden samt sagsbehandling.

Rigsrevisionens virksomhed har så begrænset betydning for kerneområdet for ombudsmandens indseende – forholdet forvaltning/borger – at der ikke har været grund til at ændre på det forhold mellem Rigsrevisionen og ombudsmandskontrollen, som er skabt ved Rigsrevisionens overførelse til Folketinget.

f) Ombudsmanden og den private sektor.

1°. Uden for ombudsmandens kompetence falder personer, organer, virksomheder, sammenslutninger og andre indretninger, som må henregnes til den private sektor.

En del indretninger hører organisatorisk, opgavemæssigt og finansielt til i grænseområdet mellem egentlige forvaltningsmyndigheder og utvivlsomt private virksomheder. Sådanne organer er ganske talrige, og det har hyppigt givet anledning til tvivl, om sådanne organer er omfattet af ombudsmandens kontrol.

Praksis er nærmere beskrevet side 105-107 i betænkningen.

2°. Et tilsvarende afgrænsningsproblem foreligger i forhold til forvaltningsloven, offentlighedsloven og lov om offentlige myndigheders registre. Disse love omfatter alle forvaltningsmyndigheder, hvad enten de hører under den statslige eller kommunale forvaltning, og hvad enten der er tale om almindelige

forvaltningsmyndigheder, særlige nævn eller råd eller særlige forvaltningsenheder som f.eks. Danmarks Nationalbank og Danmarks Radio.

Uden for den generelle forvaltningsretlige lovgivnings anvendelsesområde falder som udgangspunkt institutioner, foreninger og selskaber, der er oprettet på privat initiativ og organiseret på privatretligt retsgrundlag.

Det gælder uanset om (en del af) den virksomhed, der udøves, ganske kan sidestilles med den, der sædvanligvis udøves af forvaltningsmyndigheder.

Også private organer, der er tillagt kompetence til at træffe afgørelse om uddeling af offentlige midler, falder udenfor.

Statslige og kommunale institutioner, der er organiseret i selskabsform, f.eks. som aktieselskab, er ikke umiddelbart omfattet af denne lovgivning. Det samme gælder koncessionerede selskaber og selskaber, hvori staten er aktionær m.v., uanset karakteren af den virksomhed, de udøver.

Sådanne privatorganiserede selskaber kan dog efter omstændighederne inddrages under den pågældende lovgivning i medfør af offentlighedslovens § 1, stk. 3, eller forvaltningslovens § 1, stk. 2.

Praksis er mere indgående beskrevet i betænkningen side 107-110, jf. side 112.

3°. Allerede fordi ombudsmanden tidligere end Justitsministeriet måtte tage stilling til afgrænsningen af den offentlige forvaltning, og fordi beskrivelsen af afgrænsningen i ombudsmandsloven og de øvrige love ikke er identisk, er der ikke fuldstændig kongruens i den fastlagte praksis på de to områder. Som eksempel kan nævnes, at ombudsmanden har anset sig for kompetent over for beskikkede advokater og forsvarere og delvis over for Kammeradvokaten. Disse private advokaters virksomhed er ikke omfattet af den generelle offentligretlige lovgivning. Omvendt har ombudsmanden ikke selv ment at have kompetence med hensyn til Kofoeds Skole i København, de selvejende daginstitutioner, Københavns Handelshavn, HT, Grundejernes Investeringsfond og Naturgas Sjælland I/S, mens disse organer anses for omfattet af de øvrige forvaltningslove.

Det bør – for så vidt angår afgrænsningen i forhold til den private sektor – tilstræbes at skabe en kongruens mellem fastlæggelsen af området for ombudsmandens indseende og det, der i den generelle forvaltningsretlige lovgivning beskrives som »den offentlige forvaltning«. Noget andet er, at forvaltningsmyndighedernes afgørelser og Justitsministeriets vejledende udtalelser om den generelle forvaltningslovgivnings gældeområde naturligvis er lige så lidt retligt bindende for ombudsmanden, som de er